

Sygn. akt II Ka 49/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 marca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSO **Magdalena Dąbrowska (spr.)**

Sędziowie SO **Jerzy Pałka**

SO **Artur Bobiński**

Protokolant **Katarzyna Bojnicka**

w obecności Prokuratora **Andrzeja Ołdakowskiego**

po rozpoznaniu w dniu 18 marca 2015 r.

sprawy przeciwko **J. R.**

oskarżonemu o przestępstwo z art. 279 § 1 k.k., art. 278 § 1 i 5 k.k., art. 244 k.k. i inne

z powodu apelacji obrońcy oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Ostrołęce z dnia 7 listopada 2014r. w sprawie IIK 68/12

orzeka:

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania w kwocie 320 (trzysta dwadzieścia) złotych w tym 300 (trzysta) złotych tytułem opłaty za II instancję;

Sygn. akt II Ka 49/15

UZASADNIENIE

J. R. został oskarżony o to, że:

I. w dniu 10 listopada 2011 roku w K. na niestrzeżonym parkingu samochodowym stacji paliw (...) dokonał kradzieży z włamaniem do zbiornika paliwa samochodu ciężarowego m-ki (...) o nr rej. (...) w ten sposób że po uprzednim sforsowaniu zamka w korku zbiornika z jego wnętrza dokonał kradzieży oleju napędowego w ilości 60 litrów o wartości 324 złote na szkodę K. D., tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.,

II. w dniu 10 listopada 2011 roku w K. na niestrzeżonym parkingu samochodowym stacji paliw (...) dokonał kradzieży z włamaniem do zbiornika paliwa samochodu ciężarowego m-ki V. o nr rej. (...) w ten sposób że po uprzednim sforsowaniu zamka w korku zbiornika z jego wnętrza dokonał kradzieży oleju napędowego w ilości 100 litrów o wartości 530 złotych na szkodę B. C., tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.,

III. od początku 2011 roku do 10 listopada 2011 roku w B. (...) w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w budynku mieszkalnym dokonał samowolnego podłączenia do sieci energetycznej i pobierał energię bez układu pomiarowego

(licznika) powodując straty na kwotę nie mniejszą niż 3000 złotych na szkodę Zakładu (...) w O., tj. o czyn z art. 278 § 1 i 5 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

IV. w dniu 15/16 listopada 2011 roku w K. gm. O. na terenie parkingu stacji paliw (...) dokonał kradzieży z włamaniem paliwa z samochodu ciężarowego marki V. o nr rej. (...) w ten sposób że po wyłamaniu pokrywy wlewu do baku dokonał kradzieży 100 litrów oleju napędowego o wartości 400 złotych na szkodę obywatela Łotwy A. O., tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.,

V. w dniach 10-16 listopada 2011 roku w miejscowości B. (...) w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w budynku mieszkalnym dokonał samowolnego podłączenia do sieci energetycznej i pobierał energię bez układu pomiarowego (licznika) powodując straty w wysokości 193,95 zł na szkodę Zakładu (...) w O., tj. o czyn z art. 278 § 1 i 5 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

VI. w dniu 30 października 2011 r. w O. przy ulicy (...) kierował samochodem marki O. (...) o nr rej. (...) czyn nie zastosował się do orzeczonego w dniu 18 marca 2011 r. przez Sąd Rejonowy w Ostrołęce wyrokiem nr II W 914/10 zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych oraz do orzeczonego w dniu 20 maja 2011 r. przez Sąd Rejonowy w Sokółce wyrokiem nr II W 231/11 zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, tj. o czyn z art. 244 k.k.,

VII. w dniu 30 listopada 2011 roku w K. na niestrzeżonym parkingu samochodowym stacji paliw (...) z niezabezpieczonego zbiornika paliwa (...) o nr rej. (...) oleju napędowego w ilości 60 litrów o wartości 330 złotych na szkodę A. O., tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k.,

VIII. w okresie listopad/grudzień 2010 r. - 15 listopad 2011 r. roku ukrył w swoim domu w miejscowości B. gm. O. prawo jazdy stanowiące własność P. M. którym nie miał prawa wyłącznie rozporządzać, tj. o czyn z art. 276 k.k.

Wyrokiem z dnia 7 listopada 2014 r. wydanym w sprawie II K 68/12 Sąd Rejonowy w Ostrołęce uznał oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w pkt. I, II i IV z tym, że przyjął, iż zostały one popełnione w krótkim odstępie czasu w dniu 10 listopada 2011 roku i w nocy z 15/16 listopada 2011 roku w podobny sposób, a czyn z pkt. IV popełniony został na szkodę firmy łotewskiej „(...)” i wartość szkody była nie mniejsza niż 567,42 złotych, a ilość skradzionego oleju napędowego z czynu z pkt. II nie była mniejsza niż 60 litrów o wartości nie mniejszej niż 318.00 złotych i czyny te stanowią ciąg przestępstw kwalifikowany z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i na tej podstawie skazał go na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Oskarżonego J. R. Sąd uznał za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów z pkt. III, V i VI. Za pierwszy z tych czynów Sąd skazał go na podstawie art. 278 § 1 i § 5 k.k. w zw. z art. 12 k.k., zaś z mocy art. 278 § 1 k.k. wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności. Za czyn z pkt. V Sąd skazał J. R. na podstawie art. 278 § 1 i § 5 k.k. w zw. z art. 12 k.k., zaś z mocy art. 278 § 1 k.k. wymierzył mu karę 4 miesięcy pozbawienia wolności. Za czyn z pkt. VI Sąd skazał go na podstawie art. 244 k.k. na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności. Odnośnie czynu z pkt. VII Sąd Rejonowy postępowanie karne przeciwko J. R. umorzył na podstawie art. 5 § 1 pkt. 4 k.p.w. uznając, że czyn ten wyczerpuje znamiona wykroczenia z art. 119 § 1 k.w. Sąd uniewinnił oskarżonego od popełnienia czynu z pkt. VIII. Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzeczona została kara łączna 2 lat pozbawienia wolności z kar jednostkowych wymierzonych w pkt 1, 2, 3 i 4 zaskarżonego wyroku. Na mocy art. 46 § 1 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody w części poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonych: na rzecz K. D. kwoty 300 złotych i na rzecz B. C. kwoty 300 złotych. Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczono oskarżonemu okres zatrzymania w sprawie w okresie od 10 listopada 2011 roku do 11 listopada 2011 roku i od 16 listopada 2011 roku do 18 listopada 2011 roku przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności. Na podstawie art. 44 § 2 k.k. Sąd orzekł przepadek dowodów rzeczowych 3 plastikowych pojemników wypełnionych cieczą, węża gumowego w kolorze zielonym, korka od wlewu paliwa i fragmentu koszuli. Rozstrzygając o kosztach postępowania Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w wysokości 1413,66 zł, w tym opłatę sądową w wysokości 300 zł.

Apelację od powyższego wyroku w części dotyczącej pkt. 1, 7 i 8 na korzyść oskarżonego wniósł jego obrońca. Orzeczeniu temu zarzucił:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść przez ustalenie, że oskarżony dokonał kradzieży paliwa z włamaniem do baków wszystkich trzech samochodów ciężarowych to jest samochodu (...) nr rej (...), samochodu marki V. nr rej. (...) i do samochodu marki V. nr rej.(...) kradnąc odpowiednio 60 l oleju napędowego, 100 l oleju napędowego i 100 l oleju napędowego w sytuacji, gdy brak jest wystarczających dowodów zarówno na kradzież z włamaniem, jak i na ilość skradzionego oleju napędowego z wyżej wymienionych pojazdów,
2. rażąco niewspółmierność orzeczonej kary przez wymierzenie oskarżonemu kary łącznej w rozmiarze 2 lat bezwzględnej kary pozbawienia wolności.

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części przez umorzenie postępowania w zakresie czynów opisanych w punktach I, II i IV aktu oskarżenia przy uznaniu, że czyny te wyczerpują znamiona wykroczeń z art. 119 § 1 k.w. z powodu przedawnienia, uchylenie orzeczenia o karze łącznej z punktu 7 zaskarżonego wyroku, wymierzenie oskarżonemu kary łącznej 10 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 4 lat próby i uchylenie punktu 8 wyroku lub o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Ostrołęce.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja wniesiona przez obrońcę oskarżonego nie jest zasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

Skarżący podnosi przede wszystkim zarzut błędu w ustaleniach faktycznych polegający na niezasadnym przyjęciu popełnienia przez oskarżonego czynów z art. 279 § 1 k.k., podczas gdy jego zachowanie wyczerpało znamiona wykroczeń z art. 119 § 1 k.w. Osnowa tego zarzutu wskazuje jednak, że skarżącemu chodzi o naruszenie zasadny swobodnej oceny dowodów, która doprowadziła Sąd orzekający do przekonania o sprawstwie oskarżonego w zakresie kradzieży z włamaniem, a nie zaboru mienia w typie podstawowym.

Lektura pisemnych motywów skarżonego wyroku nie wskazuje, aby Sąd I instancji naruszył art. 7 k.p.k. Sąd ten nie tylko obszernie, ale przede wszystkim wyczerpująco przedstawił tok rozumowania towarzyszący analizie oraz ocenie poszczególnych dowodów. Z tego względu nie sposób przyjąć, że oskarżony J. R. dopuścił się czynów stypizowanych w art. 119 § 1 k.w., tak jak tego domaga się apelujący.

Ocena każdego z pozyskanych dowodów dokonana została zgodnie ze wskazaniami wiedzy, doświadczenia życiowego oraz z poszanowaniem zasad prawidłowego rozumowania. Żadną miarą nie jest ona dowolna, mieści się w granicach swobody prawem przyznanej, stąd też ocena ta podlega ochronie przepisu art. 7 k.p.k. Podlega ona tym samym także aprobacie Sądu Odwoławczego.

Żadną miarą nie można podzielić stanowiska skarżącego o wiarygodności wyjaśnień złożonych przez J. R.. Sąd I instancji dobitnie wykazał, że zasługują one na taki przymiot, lecz tylko w ograniczonym zakresie. Oskarżony przyznał się do kradzieży paliwa z wyjątkiem sytuacji opisanej w pkt. VI aktu oskarżenia. Opisał sposób dokonania przestępstw, przedmioty, które do tego wykorzystał. W pozostałej części jego wyjaśnienia zmierzały do minimalizacji odpowiedzialności karnej za dokonane przestępstwa i nie znajdowały potwierdzenia w żadnym innym dowodzie zgromadzonym w sprawie. Wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd I instancji nie miał podstaw, aby zakwestionować wiarygodność pokrzywdzonych.

Świadek K. D. prowadzi usługi transportowe, na jego szkodę oskarżony dokonał zaboru paliwa z samochodu ciężarowego marki (...) o nr rej. (...) (pkt. I aktu oskarżenia). Świadek kategorycznie zeznał, iż korek od wlewu do zbiornika był zamykany na kluczyk i został on zerwany jakimś narzędziem. Kierowca pojazdu zabezpieczył wlew folią i sznurkiem, a następnie wrócił do bazy. Z baku pojazdu zostało zabrane 60 l paliwa. Świadek D. S., który kierował

samochodem marki (...) w dniu 10 listopada 2011 r. dodał, że wlewy paliwa były zamknięte na oddzielne zamki przez szefa po zatankowaniu i to on miał kluczyki. W przekonaniu świadka z baku zabrano około 70-80 litrów. W zaistniałej sytuacji dowodowej argumentacja skarżącego wskazująca na konieczność przeprowadzenia dodatkowych badań mechanoskopijnych była oczywiście chybiona. Z powyższych dowodów jednoznacznie wynika, iż oskarżony przełamał barierę zabezpieczającą przed nieautoryzowanym dostępem do zbiornika paliwa w samochodzie (...), czym wyczerpał znamiona typu kwalifikowanego przestępstwa zaboru mienia. Zeznania świadków są konsekwentne i wzajemnie do siebie nawiązują. Brak jest oznak, by zawierały treści nieprawdziwe. Sąd I instancji trafnie także wskazał wartość szkody. Przyjął bowiem ilość paliwa podaną przez świadka K. D., a nie kierowcę pojazdu D. S.. Ocena tej kwestii jest zgodna z zasadą *in dubio pro reo* i podlega ochronie w toku niniejszej kontroli instancyjnej.

Świadek M. C. jest współwłaścicielką firmy transportowej, do której należy samochód marki V. o nr rej. (...) (pkt. II aktu oskarżenia). Wiadomo jej, że podczas parkowania na stacji paliw L. został skradziony olej napędowy w ilości 100 l. Świadek J. K. w dniu 10 listopada 2011 r. nie zauważył ubytku paliwa, zorientował się dopiero jak powiadomili go o możliwej kradzieży funkcjonariusze policji. Sprawca dokonał kradzieży z dużego zbiornika, który był zamknięty na zamek i kluczyk. Wskutek włamania została uszkodzona mechanicznie blaszka od zamka. Sąd I instancji trafnie ocenił wiarygodność i moc dowodową zeznań wyżej wymienionych świadków. Nie sposób podzielić zapatrywań apelującego, iż świadkowie ci podali funkcjonariuszom policji zawyżone ilości skradzionego paliwa w celu uzyskania zwrotu wyższej korzyści majątkowej niż rzeczywista. Kierowca samochodu V. na każdym etapie postępowania zaznaczał, że nie ma pewności co do ilości skradzionego paliwa, gdyż pierwotnie dokonany pomiar nie był precyzyjny. Jednakże obliczenia wykonane później przez szefa firmy wykazały ubytek co najmniej 60 litrów paliwa. W świetle tych okoliczności Sąd Rejonowy słusznie zmodyfikował opis czynu zarzucanego oskarżonemu w pkt. II aktu oskarżonego, przyjmując wartość skradzionego paliwa na niemniej niż 60 litrów. Wątpliwości nie może także budzić fakt, że J. R. pokonał zabezpieczenia zamontowane na wlewie paliwa. Dla stwierdzenia tych okoliczności nie jest niezbędna żadna ekspertyza kryminalistyczna. Sąd Rejonowy korzystając z zasady swobodnej oceny dowodów był uprawniony do oparcia ustaleń faktycznych w sprawie na wiarygodnych zeznaniach pokrzywdzonych.

Świadek A. O. był kierowcą samochodu marki V. o nr rej. (...) (pkt. IV aktu oskarżenia). Również ten kierowca potwierdził, że na jego szkodę dokonano kradzieży oleju napędowego, którego ilość oszacował na 100 litrów. Paliwo było zabezpieczone korkiem z zamkiem, dodatkowych kluczy nie było. Pokrzywdzony na noc zamknął zbiornik korkiem i na zamek. Korek dało się otworzyć z użyciem siły fizycznej. Sąd Odwoławczy w pełni aprobuję ocenę wiarygodności zeznań tego świadka dokonaną przez Sąd I instancji. Świadek precyzyjnie wskazał ilość skradzionego paliwa, do odczytu użył przenośnego komputera. Nadto był pewien, że na noc zamknął na zamek korek od baku. J. R. musiał zatem najpierw dokonać włamania, by następnie zrabować paliwo z baku.

Odnosząc się szerzej do argumentacji przedstawionej w treści apelacji, zauważyć należy, że ilości skradzionego paliwa nie musiały każdorazowo wynosić 30 litrów, co wynikałoby z pojemności bańki używanej do popełnienia przestępstwa przez oskarżonego. Z protokołu oględzin miejsca kradzieży wynika, że podczas penetracji obszaru przylegającego do stacji L. funkcjonariusze policji ujawnili dwa kolejne plastikowe pojemniki o pojemności 30 litrów każdy, w całości wypełnione cieczą. Pojemniki były pokryte trawą i fragmentami roślin. Używając większej ilości pojemników oskarżony był w stanie rabować dowolne ilości paliwa, mógł zamieniać pojemniki, przelewać, bądź dolewać do ich pełna.

Odnosząc się zaś do okoliczności świadczących o wyczerpaniu przez oskarżonego znamienia włamania, nie sposób podzielić stanowiska skarżącego jeszcze z jednego powodu. Stosowanie w realiach przedmiotowej sprawy mechanicznych zabezpieczeń wlotów paliwa leżało w interesie pokrzywdzonych. Każdy z samochodów wymienionych w postawionych oskarżonemu zarzutach posiada po dwa zbiorniki paliwa, które mogą pomieścić ponad 1000 litrów paliwa o wartości około 5000 złotych. Pojazdy tego typu parkowane są na czas wypoczynku kierowców w różnych miejscach, także na niestrzeżonych i nieoświetlonych parkingach. W tej sytuacji brak jakichkolwiek zabezpieczeń narażałby przedsiębiorców na poważne straty materialne.

W rzeczonyj sprawie nie ma również podstaw, aby stwierdzić rażąco niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego kary łącznej pozbawienia wolności. J. R. był uprzednio karany sędownie, inkryminowanych czynów dopuścił się w warunkach ciągu przestępstw. Sąd Rejonowy trafnie rozważył także inne okoliczności podmiotowe i przedmiotowe determinujące sądowy wymiar kary. Oskarżony działał w przemyślany sposób, wcześniej przeprowadził odpowiednie rozeznania na miejscu przestępstwa, typował samochody stojące na uboczu, jednorazowo posługiwał się tylko jednym pojemnikiem, pozostałe były ukryte nieopodal, oskarżony zadał sobie nawet trud żeby je zamaskować. Sąd Odwoławczy nie ma wątpliwości, że wymierzona kara jest adekwatna do stopnia winy J. R. i społecznej szkodliwości zarzucanych mu czynów.

Nie podzielając zatem zarzutów zawartych w apelacji, Sąd Okręgowy na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. utrzymał w mocy zaskarżony wyrok. Zasadnym było jednocześnie obciążenie oskarżonego kosztami procesu za postępowanie odwoławcze (art. 636 § 1 k.p.k.)

Mając powyższe na uwadze orzeczono, jak na wstępie.